

קדמה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

פירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ח
בימנו - הרי זה נוגע להבאת הגאולה
האמיתית והשלימה בפועל מעשי.

ראו עמוד 14

ערב שבת קודש פ' וישב, שבת חנוכה
ה'י' תהא שנת אראנו סגולות

שמא

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י

בתוספת:

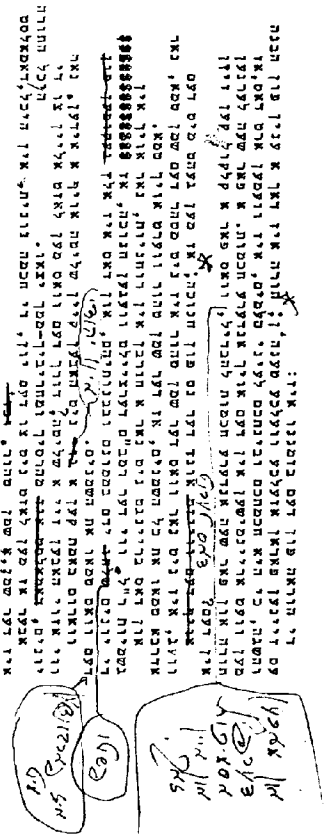
'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

איך שומרים על השמלן טהור?

בקשר עם חג החנוכה, מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) מהנהגת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ וישב, מבה"ח טבת, שבת חנוכה ה'תשס"ז

(נדפסה בלק"ש ח"ב ע' 482)

להלן פענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

עס זיינען פאראן אזעלכע וועלכע טענה'ן:
 תורה איז דאך א ענין פון הבנה והשגה, כי היא הכמות ורבותם לענין אורקיע הכמות. א נאר שר א קודש
 פון דעס היינטיגען און דעס אורקיע הכמות. א נאר שר א קודש פון דעס
 תורה און פאר שר אורקיע הכמות להבדיל וואס פאר א קודש און דעס
 און דעס פאר א קודש און דעס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 וועגן, איז ניש נאר וואס דער שר און ניש ספר דעם שר און נאר
 אורקיע ספאר א כל השמים, אז דער שר און ניש ספר דעם שר און נאר
 און דעס פאר א קודש און דעס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 געט און דעס פאר א קודש און דעס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 די יונגערע יעדע במקום ובמקומות, און דעס און דעס פון חוכמה
 דעם וואס ספאר אן השמים. און דעס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 ווארום האט קען א געט און דעס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 ווי אזוי האבען זיי א שליטה ווי דעם וואס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 ווי און געט און דעס פון חוכמה, אז פון געט מיט דעס
 אבער אז מען לאזט ניש צו דעם יון, די חכמה יוניג, און היכל התורה, דאמאלט
 איז דער שטן, א שטן טהור.

ב"ה
 3 דבר מלכות
 לא להתפתות, להמשיך לצעוק "אלא גלות" / משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ז

7 זמן הגאולה

כבר חיכו מספיקו / פרשת השביע באור הגאולה

9 יומן תש"מ – פרסום ראשון

חלק י"ב מתוך יומן תש"מ המתפרסם לראשונה על-גבי גליונו

12 אמרות קודש – פרסום ראשון

ב' אמרות קודש מליק"א אד"ש מה"מ מתאריכים הסמוכים לימים אלו

14 המעשה הוא העיקר

"פירסומי ניסא" להבאת הגאולה / הוראות למעשה בפועל

15 כת"ל"ק – פרסום ראשון

אלי שומרים על השמן טהור? / הגות הרבי על שיחת ש"פ וישב ה'תשס"ז

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "פיסה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות ר"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיליל בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "צית משיח" 770
 סניף אהר"ב: 11213 Kingstn. Ave. #38, Brooklyn, NY 778-6670 (718) ● טלפון: 26385 ● טלפקס: 840-3153 (04)
 סניף אורח קודוש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. ● אינטרנט: yeh_n@netvision.net.il ● דואר אלקטרוני: http://www.moshaich.net/blind

לא להתפתות, להמשיך לצעוק "דאָ לאָג גלות!"

כאשר יהודי צועק "דאָ לאָג גלות" – נגיש אליו היצר-הרע בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמונו! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשאר בגלות, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותי?! • אבל יהודי לומד מטענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות שצריכים לצעוק "דאָ לאָג גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוח! • ואדרבה, זקנד (במצרים) הרשה לפתות אותו שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות – אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו! • **תרגום הפשי משירות ש"פ וישב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה***

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הראה בעבודת ה', ועיכ"ל² מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מהאמור לעיל² – הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוח" ואודות טענת בני ישראל³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות⁵.

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאָ לאָג גלות" [= די

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקות אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיחה

3) בכות ט, ס"א וא"ל.

4) לך טו, יד.

5) שם ס"ב.

* מובאת בזה בעריכה מחודשת עם מ"מ בשיח"ג.

1) מ"ט' החפיה סק"ז וא"ל. וש"נ.

2) מ"ח בשיחה (שיל ע"י "יעק המות המתנומים").

• ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמלכות לימי חתונה שענינם הוא "פירסומי ניסא" – ממלא אפילו אם-תמצע-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמכת לומר שזו ענינם של חתונה ופורים וכיצא בה) – הרי בימי חתונה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נט המלחמה ונט החתונה (של פר השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, ניסוף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע **לביאת משיח צדקנו באולה האמתית והשלימה**, כפי שהגמרא אמרת: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי משיח. אמרה מידת הדין לפני הקב"ה. • חזקי עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסתחריב ונתחפא מחליו) ולא אמר שירה לפניך תעשה משיח".

על-פי זה מובן בענינו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמנו – הרי זה נוגע לרביאת הגאולה האמתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("האט מען ארויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפיכך אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבה קשורה הגאולה האמתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-רמבה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, ניסוף לכל הפעולות ומבצע חנוכה, גם – כדי לעיור התנועות והסידים [או לקרוא לה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אולת לקרתא חלד בנימסי"ל], בכל יום מימי החנוכה, ולברר שם דברי תורה, נלה דתורה ופנימויות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסף וחילוק ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ב כסלו, מבה"ח טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידת)

ביד להקדיש מדור שלם לזכות קרוביך למשך שנה שלמה:

פרטים בשלפונים: איצית חברית – 06-778-6670 (718) איצית הקודש – 04-840-3153

ב"ה. כ"ז כסלו תשכ"א
ברוקלין
שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבם מערב הנוכח עם ג' הפ"ג, שיקראו בעת רצון על הציון דק' של כ"ק מ"ח ארמו"ר יצוקלל"ה נבג"מ ז"ע,
בו כותבים במלות ספורות מהצלחת ההתנדבות של יום הבהיר יום הפשרה
י"ט כסלו, גאלתנו ופרות נפשו, בכפר הב"ר.

ומוכנת הפליאה והתמ"ל הכי גדולה, על הערר הפרטיות בוה, כ"א הודעה
בעלמא והרי מוכן שכל המפרט בוה ה"ז משובת, והתקוה שיתקבל מכתב מפורט
בוה,

ויהי רצון שההתנדבות תומשך למשך כל השנה, ותחכטא בהוספה בעניני
יהדות תורה ומצות, ועד לפועל בהיי היום יומים, שהרי המעשה הוא העיקר
ובאופן הדולך ומוסוף ואור, וכהוראת ימי הנוכה אל, דהרי הלכה כבית הלל.
בכרכה לכשי"ט ומפורטות ולחנוכה שמה
ח"ק

ספד "שיחות קודש" – חובה בביתו

לראשונה בתולדות חב"ד יוצא לאור סט מהודר שיקוף בתוכו את כל
שיחותיו של הרבי מלך המשיח בשנים תש"ז-תשמ"א כפי שנאמרו בזמנו
ע"י הרבי (וחלקם אף הוגהו על-ידו). כולל יומנים נדירים מכל השנים
חמשת הספרים הראשונים כבר יצאו לאור וכעת עומל צוות מיומן ומקצועי
על חמשת הספרים הבאים שעומדים לצאת בקרוב
בסך הכל יוצאו לאור כ-60 ספרים שיקיפו בתוכם אוצר בלום
קעת נחתה הזמנות חד-פעמית להאטרף לפרייזיקט במחיר הנמוך ביותר:
באה"ק: 840-3153 (04). ברחבי העולם: מישוד ראשי, פקס: 363-3451 (718)

בודאי ישנם פירושים פנימיים על חובות
אלו – שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון"
שנשמח⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי
הם כוונות אמיתיות – אבל אם מכוונים את
הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על
הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים:
משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט
ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד
אפשר להוסיף כוונות בוה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש
הפשוט – שמבבקים בכל יום ויום וכמה
פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון
ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר
– כדי שיהיו בשלמות, וזה דוקא כאשר הם
מונצלים לראות את תכלית השלמות –
"בשובך לציון ברחמים!"

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והבא
בד"ק¹¹, בשבלי הלקט¹², בדוקק¹³ וכ' –
שיהדי צדיק **לתבוע** את הגאולה האמיתית
והשלמה, וכדיק הלשון בהלכה¹⁴ **לתבוע**,
שהוא **תובע** מתי כבר תבוא הגאולה¹⁵!

ולעד שהחיד"א כותב¹⁶, שע"י עצם הקיוו
והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!
ג. וזהו ההוראה שלמדים מסיפור התורה
אודות טענת בני ישראל במצרים שהם
מוותרים על ה"דבש גדול" העיקר לצאת
מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב
בשלוה".

בדומת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"¹⁷ כפי
שגמר ע"י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב
יותר שתשאר בשקט ולא תציק, פן תרגיז את
הק"ה (ח"י):¹⁸

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב
רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא
גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש
גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה
בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם
מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעק בני ישראל "דאל"ק גלות",
שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת
ממצרים – כך גם היום צריכים בני ישראל
לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנו (במצרים) הרישה לפתות
אותו ("זך געל"ט א"ינעיד") שעבר
ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות – אבל
אמת לא תתן לעצמן להפתות עכשיו, כיון
שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את
ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות
השבוע: "לישועתו קוינו כל היום", ובשבת
ויל"ט: "ותחזנה עינינו בשובך לציון
ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה
כשעומדים "לעבדא קמ"ל מר"י", במילא מובן
שמתכוונים ליה באמת ובפשטות – מבקשים
לראות בעיני בשר שלחם "בשובך לציון
ברחמים!"

6 פיש"י בפישתנו ל"ג. ב.
7 שבת ג' א.
8 דאה לקו"ת דברים א, ב ואילן. אוה"ת דברים יז
כד ואילן. שם ע"י לו, ובבב"מ.
9 ח"א"א רבה א.
10 מנחות יא.
11 סוף שמותל ב.
12 דין סדר ביבת המנוח סי' קנז.
13 הל' תפלה סי' שכב.
14 דאה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ו"ה וכתב
הדמב"ם).
15 דאה יח"י המלך" גליון שיה ע"י 13. לקו"ש חכ"ה
ע"י 23 ואילן, ושם בהע"י 14.
16 בספר מדבר קדמות את ק' עיר קיוו.

ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלא גלות" אפילו רועג אחוץ!

היצר הרע (ה'הקלנקנער') רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת ב"י), שבשביל ה"דכוש גדול" כדאי להשאיר בגלות. וע"ז אצל יעקב - רשביעל לא נתמללה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

כשם ש"ב"ק ישב יעקב לישב בשלוח", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר לחיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמונח אצל הגבא למטה - "ישב יעקב", אלא "ישב" סתם, "ישב" של הקב"ה (ש"ישב" הוא תגובה בתורת ה') - התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבותו וביחד עם זה - "ישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים - ש"לפך עליו רוגזו של יוסף" - הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועלשיו כבר יצאו די-חובת כל ענינים אלו, והמע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד ז' התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהיא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה במוף בעקוה"ז המשמי, כפדוש הפשוט ב"ישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) - "דבר ה' ז' הלכה"18 שקשור עם "דבר ה' זה הקוץ"19 (כמונן מה שהגמרא אומרת²⁰ שני פירושים אלו על אותו פסוק - "דבר ה'17").

ובפשטות - שמד באה הנאולה האמתית והשלומה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלמות בכל הענינים:

שלמות העם - "בענינו ובקנינו מ'1

היהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), שצריכים לצעוק "דאלא גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוח! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים כדי שיקבלו את ה"דכוש גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחר כן יצאו ברבש גדול" (שלישם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבדות בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ומלילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא הייתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזר, כפי שה'1 אז?

והרבהו זה, שהיא הנותנת: אם התורה לא הייתה מביאה את השאלה והתירוץ, ה'1 בא היצר ושאל את השאלה ומתוצאה כדי לכלל יהודי ולעכב אותו מלצוק "דאלא גלות"1 לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל (לבאווענערן) מלכתחלה את טענת היצר

לפנינו ב' אגרות קודש
מ"ק אדמו"ר מה"מ שלישי"א
מתאריכים הסמוכים לימים אלו
(שככל הידוע לא פורסמו עד עתה)

[ובזאת בקשתינו שטורה בפני כל מי שיש ביזו אגרות קודש מ"ק א"ש שלא פורסמו - למוסרם לידני ע"מ לזכות בהם את הרבים, וזכות הרבים תעמוד לון]

ב"ה. אדר"ה טבת תשי"ג

ברוקלין

שלום וברכה!

זה עתה נחקבלו שני מכתביני מ"ב ו"ד כסלון, בהם מבקש מענה בהקדם בענין נסיעתי בתור בא כח ישיבת תול"ת ב. המוכרח להטבת מצבם הגשמי,

והנה לכל לראש צריך לברר בזה דעת הרופא שלן, כי היה בנטיעה כוונ, ע"ד הרגיל, אי אפשר לשבת במקום אחר, וצריך להשלל ממדינה למדינה וממקום למקום במדינה גופא, ומונן ג"כ, שזה קשור ג"כ בענינים שיכולים לגרום התרגשות כיון שלא בכל מקום מקבלים בכבוד גדול וכפרט אנשים הבאים לבקש עזרה בגשם ולא להשפיע. במקרה שהרופא יסכים על זה - צריכים להחריב עם אלה ממוסדתינו אשר מצורתם פרושה על המדינות שלשם מחכוננים לנסוע, שלא יכלכלו איש את חברו, ויקבעו את המקומות והזמנים באופן המתאים.

ת"ח ת"ח על הכשר"ש מהטבת מצב בריאותו ובריאות זוגתו שיהיו, כן יתן השי"ת אשר על להבא יוכלו לבשר טובות מכל הנעשה אתם.

מונן מעצמי, שכבר נלאיתי לכתוב ע"ד עניני הבי"ד באד"ק ת"ג, שמציער אותי במאר מאר, הן עניני הישיבה ב. הפיחוד וההיחזקים השונים השורה בהכפר הניגוד וההתקשות שבין מוסד אחד לחברו וכ"ו וכ"ו - ואיני יודע מה עזר חובתי בענין זה ואעשנה. ויד"ר מהשי"ת לבשר איש לרעהו אך טוב תכדי.

בברכה לבריאות הנכונה

ח"ק

19) שם.
20) שם.

17) עמוד ת. יב.
18) שבת קלח, ב.

להגברת השירה. בסיום התפלה כשהדליקו המשה נרות ניגנו "הנרות הלילי" וכששרו "על נסיד" מוח כ"ק אדי"ש את כפיו הקי. טרם צאתו החל כ"ק אדי"ש לנגן "על נסיד". בעת שיצא ראה כ"ק אדי"ש את ר"ג מוחא ק"ך, הורה לקוראו ואמר לו (מרגום תפשי): אל תמחה קך בגללי אלא בגלל הנרבה ותמשיך כך הלאה ונחיד חיד רחב.

ד"ר א. דזבר ע"ד מעלתי של ערב ר"ח – יז"כ קסן. בשחה ב' דזבר כ"ק אדי"ש על הצורך בהוספה בלימוד התורה, נגלה והסידות, מתוך שמחה שתוסיף בכמות ובאיכות הלימוד, וכן ע"ד הוספה במי"ח (צדקה) והדגישי שהדברים אמורים לכאורה, ו"המעשה הוא העיקר" – שמיד לאחרי ההתוודעות לא יערכו הזרה או רשימת-דברים, אלא יתיישב מיד ללמוד ענין בנגלה או בחסידות ויתנו מיד צדקה וכן ה"י אשר מיד אחר ההתוודעות (כ-100: כללה לערד) ה"י הזאל למעלה ולמטה מלא, וישבו לממדו נגלה והסידות כ"ז).

בשיחה ג' דזבר כ"ק אדי"ש על החידוש שבנר החמישי בקשר עם המחלוקת דבי"ש ובי"ה, כן דזבר כ"ק אדי"ש ע"ד המפגעים שיש לעשותם בעוז ותקף אמייתים ולא בהחבא או בכחלה.

בשיחה ד' דזבר כ"ק אדי"ש באריות על כך שרצה לננות שיכון חביד ביודשלים ובעוד מקומות באר"ק, ודקא אלו באר"ק שצרכים לתת רשותות ליה – מערמנים קשיים משום שאי מדבר ע"ד השטחים וכו', ותקוותי חזקה שיה"י נס הנוכה ותקבלו דברי ויבנה השיכון ויתנו הכסף הדרוש וכו'. ודבר הרבה בטוויים מיוחדים. כשסיים צוה לנגן "כ"י אלקים וישיע ציון גי"י" (בהזכירו את התיבות "ינחלה" "ישבו שם וירשה"), "זאתה אמת", "לכחמלה ארבעת", "ופצת".

שיחה ה' – השלמת הסיום מייט כסלו. שיחה ו' – עורך שוב על מפגע הנוכח ב"פירסומי ניסא": בסיום החל לנגן "יעיט ניעט נקאווא".

המשך הימון א"י"ה בגליון הבא.

תורה ובקשה

תודתנו נתנה לחרה"ח המשיפיע ר' שלמה זלמן שי' לנרא על שהוואל למסור לדינו פנינים שכתב בעת שהותו ב-770 (ב"קבוצה" תש"מ) וזכות הרבים תעמוד לו ולב"ב בהזמנות זו אנו פונים בבקשה נרגשת לכא"א שיש בידי הנחה, אגרת או יומן מ"כ"ק אר"ש שעדיין לא פורסמו – למוסרם לדינו, וזכות הרבים תעמוד לו ולב"ב עד עולם

איי"ש ג' בארץ מגורי אביו²⁵ באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מחחושו דוקא²⁶, ועד"ז בנוג לכל הענינים – תה"י בהם המעלה דאמתפכא ע"ז שיוציאום מדי גוים ומחפכים אותם לקדושה הכי נעלית, ובפסוות – גאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקני, וישנו ה"יריב", התיישבות אמיתית ובפסוות בעוה"ז הגממי, במהרה במינוי ממש ובעגלא דידן ממש.

24) ראה יב. כ. וראה שופטים יט, ח.
25) פל"ש שופטים שם.
26) ראה ס' המרכים-ח"ב ערך אור – בחס לחוש ס"ח, ושי"י.

מדר זה מוקדש לעילוי נשמת פאלין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלכ"ע ביים ב' דחה"ש, ז' סיון חת"ש"ס ולע"ג אורי אהרן וזאל ב' יוסף ארי" לייב – נלכ"ע ביים כ' טבת ה'תשס"ב ולכות משפחתם שחזי

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'רת, ברית, בר מצוה או חתונה... יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה ב"חגי המלך"!

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרכי מדי"ט כדאי לדעת: ניתן להלק את הייחי המלך" כתשורה והאחרות כחוספת כיתוב על הכרטיף הקדמית והאחרות
בארה"ב: 778-6670 (718)
בארה"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

כבר חילכו מספיק?

חילוק בין פ' וישב לפ' וישלח הוא: בפ' וישלח מודגש שעידון צריכים לשלוח שלוחים ולחקן את העולם ועד כדי כך שצריכים להתעסק עם "ארצה שיער שדה אדום" שזוהו מקום תחתון. ויתירה מזו: מקום הפני. זהו המשך הפרשיות מוישלה לוישב: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", ופשי"י "ביקש יעקב לישב בשלוח", ועד לשלילות ענין ה"שלוח" לעתיד לבוא בגאולה האמיתית והשלמה.

ויה"ד שתומ"י נזכר "לישב בשלוח" בגאולה העתידה. ובפרט, לאחר שנושא דורנו העיד ומעיד - שכבר צמחו את הפפורים, והיינו, שאפילו הפפורים שהם טפל דטפל - המשמשים רק את הגב וטפלים אליו ונידועי בדיגי טומאה וטהרה ש"כל המחובר . לטהר טהור", שבה מודגש עד כמה שהפפור טפל ובטל לגבול והוא (הגב) משמש את האדם ובטל אליו - גם הם מצמצוהים כבר, ועד ש"כלו כל הקיצין" דברי הגמ', ומכיון שהתורה אומרת כך הרי פסק-דין בתורה משונה מצאיות - שזוכה תומ"י לביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים - במקום שבו ב"י הם נשמות בגופים.

ואעפ"כ עדיין לא באה הגאולה, ואין לתלות זאת בכך שב"י לא חיכו מספיק - משום שכבר חיכו וחכו (מ'האט שיון געווארט און געווארט און איבער-געווארט"), ומה שחסר הוא רק הנגש שללאחר הניג ההוה, שבו תבוא הגאולה האמיתית והשלמה.

וכבר ישנו ה"דרכושי גדול" בתלילת השלמות, ומזה גופא שכבר עברו כמה שעות בימים זה והגאולה עדיין לא באה מוכח שמחוסף ב"דרכושי גדול" עוד יותר. אבל לאחר כל זה, דווקא דברי המדגש שבג' ישיראל אומרים להקב"ה שהם מוותרים על כל ה"דרכושי גדול" - העיקר לצאת רגע קודם מחלוקת.

וכדוע המשל בזה, שהדרכושי גדול הוא כמנוח בקופסא והמפתח שלה ניתן לכ"א? מישיראל, באופן כזה שהוא הבעה"ב החידי ושריצה יוכל לפתחה, ואינו צריך לשאל אף אחד, לא בשיבה של מעלה ולא בשיבה של מטה, לחיותו הבעה"ב החידי עליו.

היכן יהיו תפצין של נשיא דורנו בגאולה?

ויה"ד שהגאולה תה"י כבר בעבר, ובמיוחד לאחר שכבר קראו בתורה בפ' וישלח והפטרות, עד לסיים ההפטרות "והיתה לה' המלוכה" - על כל אומות העולם המוניים לפנ"ן, בגאולה האמיתית והשלמה.

וזה מודגש גם בסיים הפישה, שיש מסופר באריות אודות כל בני עשו ואלופיהם, שהסיבה לכך היא בכדי להדגיש את גדולתו של יעקב אבינו עליהם, כפשי"י, שגם בה מודגש ש"היתה לה' המלוכה" על כל אומות העולם, ועד לסיים הפרשה שהמפכים אמרו את "אלוף מגדלי" - "הוא רומי", שמורה על רוממות דלע"ז, וגם הוא נחפ ("מיני ובי')

אחי"כ צוה כ"יך אדי"ש לנגן ואמר מאמר ד"ה "בכ"ה בכסלו כ"י".
שיחה ד' וה' - ביאור ארד פפר"י ובהערות אמו"ר על הזהר.

כמו-כן דיבר כ"יך אדי"ש על המצב בעולם בכלל ובארץ הקודש בפרט, ונגן הדברים אמר בנוגע לאותו אי שילעג על התענית שעות ואמירת תהלים שקבעו (ראה בינון שבגליון הקודם) ואמר כ"יך אדי"ש שבעם ה"י צ"ל אמירת תהלים בכל יום מפאת הומרת המצב.

כשינינו בין השיחות את הניגון "תנורת הלוי" הביט כ"יך אדי"ש על הנרת הדולקים. בסיום ההתעודות אמר כ"יך אדי"ש: וכפי שנהגו פעם לסיים בכל הדרשות - "וכא לציון גואל, ואמר אמן". צוה לנגן "לכתה"לה אריבער". אח"כ החל לנגן "יעיש ניעט ניקאווא". הוכיז עידי אמירת ברכה אחרונה, המתי עד שיעשו "ישבע ברכות" לחתן וכלה שהשתתפו בהתעודות וטרם צאתו החל שוב לנגן "יעיש ניעט".

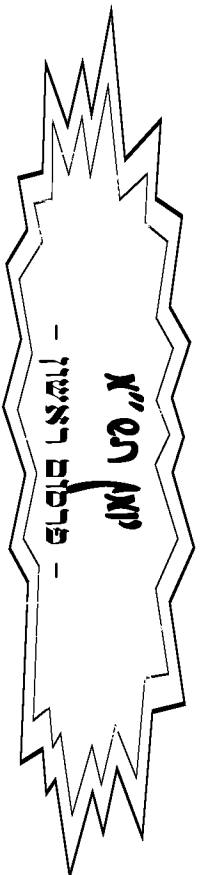
יש א"פ מ"ג מתוספ: היום אה"י התקיים הואל למטה כנס של ילדי הי"מיטוואד שעה"י, וכ"יך אדי"ש התפלל עמהם תפלת מנחה. אחרי "יעלינו לשבח" אמר כ"יך אדי"ש לרי"י העבט שיגידו את הי"ב פסקים. כששרו "יעוצו יעצה" מחא כ"יך אדי"ש את כפיו חק', באמצע הפסקים קרא להרלי"ג ואמר לו שגם הילדות יגידו. את הפסוק האחרון אמר כפיו של חר"י העבט בחיות רבה וכשהכריז "הי' אדוננו מורנו ורבינו" ויוזי וואגט משיח נא"י חייד כ"יך אדי"ש, ובכלל במשך הכנס ה"י כ"יך אדי"ש נראה מאוד מרוצה וחייד חרבה. כשהתחילו לשיר "ופצרת" מחא כ"יך אדי"ש את כפיו חק' ורמו בראשו להגברת השיחה.

לפני השיחה קירבו את המקורפון וכהכריז חר"י העבט שמבקשים מכולם לשבת חייד כ"יך אדי"ש ואמר לו שגם "שב. אח"כ הכריז חי"ל שמבקשים מהבחרים העומדים עי"י הבימה לזו מצד אהבת ישראל, וחייד כ"יך אדי"ש חייד רחב ועשה בידו חק' תנועה של ביטול ואמר לו שיעש.

כ"יך אדי"ש דובר ג' שיחות (כשבאמצע מתנגמם הי"ל לאנגלית. ראה לקרי"ש ח"י"כ ע"י 472) אח"כ אמר כ"יך אדי"ש שהילדים יגידו שוב את הפסוק "ותורה צוה"י, אח"כ מסר למדרוכים ומדרוכות ש"י מטבעות כדי לתתם לילדים והילדות "שעות תנוכה" - לכל אחד ב' מטבעות של 10 סענט. טרם צאתו ניגש כ"יך אדי"ש למיקרופון והחל לנגן "יעל נסיד כר"י ומיד אח"כ התפלל ערבית ונסע לבינו.

יש א"פ מ"ג מתוספ: היום נסע כ"יך אדי"ש לאהל חק'.
יש א"פ מ"ג מתוספ: היום יצאה הודעה מכ"יך אדי"ש עי"י חברי המוכריות אודות שיחת כ"יך אדי"ש במוצע"ק להיות בשמחה, שהכוונה במעשה בפועל.

כשכנס כ"יך אדי"ש לתפלת מנחה והגיע למקומו פנה אל הקהל והורה בידו חק'.

לפניכם פרק "ב מיומן תש"פ", מנר א' דחנוכה – עד זאת חנוכה היומן החל בגליון שכת ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע

עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חייני" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים מטבע הדברים יתכן שונפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגאונת מי יכין" [היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" – ע"פ רשימה פרטית, רבלי אחריות'

אפי"ק פ' ושא, א. מתפ. כשנכנס כ"ק אד"ש להוותדות הבט לאות אם החנוכי' זולקת במקומה.

בתחילת שיהא א' אמר כ"ק אד"ש שיזנס ריבוי עניינים לדבר אודותם אך יבחר זוקא בענין השמחה הפורץ את כל הסדרים וההגבלות, וביאר התיי"א על הפטורה ירני ושמת בת ציון גר"י.

בשיחה ב' דיבר כ"ק אד"ש על כך שחנוכה הוא ח' ימים ולא כסוכות י' ימים) וביאר הענין דשמניי למילואים. בין הדברים אמר כ"ק אד"ש שיכלו כל הקציני' וכבר עשו תשובה כמ"פ, עד שכלל יום ויום עומדים בתנועה של תשובה, שהרי אנהח (י"א קרעכץ") על הגלות הרי היא גם ענין של תשובה, וא"י – עד מתי?;

בשיחה ג' המשיך כ"ק אד"ש לדבר בענין חנוכה ועורר ע"י"ד מבצע חנוכה לעשותו מתוך שמחה, ובמיוחד לאלו הנמצאים בצבא או במשטרה, ואמר כ"ק אד"ש שאע"פ שהם (החייילים) מתאמצים לעמוד על משמרתם וממלאים תפקיד חיוני של הגנת אי"י והדריס עלי', ואם הם יהיו בתנועה של שמחה הרי זה יפריע לתשומת הלב הראוי' למילוי תפקידם – אעפ"כ כיון שהתורה מורה לקיים המצוות בשמחה הרי בנדאי' שהיא רק יואל במלוי תפקידם, ואדרבה – זה עוד יוסיף ב"תפיל עליהם אמתה ופחד בנדול זרוען דמו כאב"י.

אבא לשד' ב'י נרגא') לרוממות דקדושה, "וחיתה לה' המלוכה".

"הקיצו דרננו ורכבי עפר", ועובד' המ' וכל צדיקי עולם בראשם, ונשיא דרנו בראשנו, וזוכים לגאולה האמיתית והשלמה מתואים לשמו יוסף יצחק, שנעשה "יוסיף אדני-שנית דר... ומאי הים" – קיבוצ גלויות. וכל זה מתוך שמחה טוב לבב כשמו השני – "יצחק".

וחזים תומ"י לקבל את כל הענינים דנשיא דרננו, הספרים והכתב-ידי, וקשרי המוכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש, ואין חומ"א להאריך בזה עתה. ולקוחים אותם תומ"י לארצנו הקדושה, ושם גופא לידושלים עי"ה"ק, ובביהמ"ק. וכידוע שבביהמ"ק היו לשכות וחלונות שבהם היו הכתבים שומרים את בודיהם, ור"ש שיהודי שעבודתו היא בבחינת כהן-גדל שללע"ל רכשו והפצין יהיו בביהמ"ק.

והעיקר, שזוכים לכל-זה תומ"י "ארו עם ענני שמויא" לארצנו הקדושה, ולידושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ותיקף ומיד ממש.

(קטע מד"ד מהתנועות ש"פ וישלח, ר"ד כסלו ה'תשמ"א – רישות השומעים, בלתי מוגה)

"לישב בשלוח" בימינו אלה

... אע"פ שכאשר "ביקש יעקב לישב בשלוח", נתמלאה בקשתו רק למשך זמן, ולא בתכלית השלימות, שהרי לא היתה הגאולה השלימה תיכף ומיד – הרי הסיבה לכך אינה אלא מפני שהתערבו ענינים צדדיים כו', שכן, יעקב מצדו ה'י' מוכן לגאולה השלימה לאחר שסיים את עבודת הבירורים בבית לבן, ואפילו לאחר העיבוד ד"הילדים וכים גו" – ר"י מספיק עיכוב של שנים ספורות בלבד כדי להשלים את כל עבודת הבירורים, כך שהיו יכולים לבוא מיד למצב ד"לישב בשלוח" בגאולה השלימה.

וְמָה שהיתה צריכה להתקיים גזירת ברית בין הבתרים – הרי שאלה זו היא בתקפה גם בנוגע להמבור שעיקב חשב שעשו נחבדר כבר, ובמילא יכולים כבר ללכת לגאולה השלימה, דלכאורה, כיצד חשב כן כאשר ידע אודות גזירת ברית בין הבתרים! והמענה לה – כפי שמבאר בעל המאלה בתו"א שענין השעבוד יכול להיות גם ע"י העבודה דלימוד התורה: "בחומר דא ק"ו ובלבנים דא לבין הלכתא כו'". וכן הוא בנוגע לגולתנו זה – שאם ישנה איזו גזירה ח"ו על ענין של שעבוד וגלות, יוצאים י"ח ע"י היגיעה בלימוד התורה, והו' א' מחטעמים על ההשתדלות בנוגע לקביעת עתים לתורה.

אלא שמסיבות שונות (כ"ב שנה שלא קיים מצות כיבוד אב, וכי"ב) – "קפץ עליו דוגו של יוסף", וכתוצאה מזה – כללות הענין דגלות מצרים, וכל הגלויות שלאח"י:

אמנם, בימינו אלו, לאחר שכבר עברו ריבוי שנים מאז שאמרו בגמרא ש"לכל כל הקציני", ובפ"ט לאחרי הבטחתו של אדמו"ר האמצעי שכבר יצאו י"ח כל הענינים דחבלי משיח כו', ועאכ"כ לאחרי דבדי של ל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דרננו שלא נשאר לנו אלא "לצחצח את הכפתורים".... – הרי בודאי שיכולים לבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלמה, שאז יהי' שלמות הענין ד"לישב בשלוח".

(משדות ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)